

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Primis Et Ultimis Temporibus, Seu De Principio Et Fine Mundi

**Ulloa, Joannes de
Augustæ Vindelicorum [u.a.], 1719**

Caput 3. Mores, & victus hominum illorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81404](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81404)

lieres essent pulchræ, siquidem perinde est Diabolo potiri muliere deformi, ac formosa; Ergo illi filii DEI non fuerunt ulli ex Angelis, sed nepotes Seth.

CAPUT III.

Mores, & Victus hominum illorum.

XXVI. Dico I. Probabile est, quod in linea Caini aliqui fuerunt prædestinati, tamen plerique reprobati, & quod in linea Seth aliqui fuerint reprobi, tamen plerique forsan prædestinati. Neutros tamen patrasse crimen idololatriæ est verisimile: Probo primam partem: Tum quia scimus, quod post diluvium ex Patribus improbis nati sunt filii probi, v.g. Abraham ex Thare, de quo dixit

Josue 24. 2. Josue toti populo transfluvium habitaverunt Patres vestri ab initio Thare, Patre Abraham, & Nachor; servieruntque Diis alienis Ezechias ex Acas, Josias ex Amon; Et è converso scimus, quod ex Patribus sanctis nati sunt filii nequam, ut ex Abraham Ismael, ex Isaac Esau, ex Davide Amon, & Absolon, ex Ezechia Manasses: Vide alia, quæ profero exempla Decade 4. numero 132. Ergo quod altera ex eis duabus familiis dicatur filiorum DEI, & per bonos Patriarchas propagata, altera verò fuerit maledicta in suo primo parente Caino: Maledictus eris super terram, & per malos Patriarchas propagata, non probat omnes penitus illius familiæ fuisse probos (imò ex illis, qui vocabantur filii DEI venit origo Diluvii) nec omnes penitus hujus fuisse improbos, consequenter non probat omnes illos fuisse prædestinatos, & omnes hos fuisse reprobos: Certè Lamech ille, qui fuit bigamus, & homicida, unus ex nepotibus erat Caini, & tamen proponi solet, ut exemplar penitentiae: Audite vocem meam uxores Lamech &c. Tum quia licet DEUS ulcisci soleat peccatum parentum quoad temporalia usque ad tertiam, & quartam generationem, ut ipse minatur, ergo sum Dominus Deus tuus

Gen. 4. 11.

Gen. 22. 3.

Gen. 20. 5.

fortis zelotes visitans iniquitatem Pa-

trum in filios in tertiam, & quartam generationem, atque, ut visitavit iniquitatem Saulis contra Gabaonitas, mittens illam famem tempore Davidis propter quam duo filii, & quinque nepotes Saulis crucifixi sunt in monte coram Domino, atque ut visitavit crimen Amalecitarum, qui restiterunt hæbræis ascendentibus de Ægypto, præcipientes Sauli, ut totam illorum progeniem deleteret; Recensui quæcumque fecit Amalech Israeli, quomodo resistit ei in via, cum ascenderet de Ægypto. Nunc ergo vade, & percutite Amalech &c. Atque ut visitavit in nepotibus Ezechiae vanam hujus jactantiam qua ostendit legatis Babiloniis cunctos suos thesauros: Ecce dies venient, & auferentur omnia, quæ sunt in domo tua &c.

1. Reg. 27.

1. Reg. 15.

4. Reg. 20. 17.

XXVII. Licet inquam quoad ad temporalia soleat DEUS punire filios, & nepotes propter scelera suorum majorum, sed non quoad spiritualia, excepto peccato originali, quia unicuique dat libertatem indifferentiæ, nec non auxilia, quibus adjuti, præventi, vocati, & confortati homines possunt recte vivere; Et quia ab initio illuminat hominem venientem in hunc mundum: Et quia vult omnes homines salvos fieri: & quia non vult mortem morientis, & quia reddet unicuique juxta opera sua, & non juxta opera suorum progenitorum, & quia referet unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum, non verò aliena, quæque non ipse, sed parentes sui gesserunt; & demum quia id videtur docuisse Ezechiel hæbræos malè intelligentes minas illas Exodi paulò ante cicatas: Quid est, quod inter vos parabolam vertitis in proverbium &c. Ut anima Patris ita & anima filii mea est, & reliqua, quæ ibi minutè explicat: Ergo, quod Patriarchæ familiæ Caini fuerint improbi, non probat omnes prorsus illius nepotes, viros, fæminas, pueros, puellas fuisse damnatos spatio 1656. annorum, & omnibus illis negasse DEUM semper auxilia efficacia, & hoc tamen omnes illi, qui actu habitabant hunc mundum.

Joann. 1. 1. ad Tim. 2. Ezech. 18. 32 Psalm. 61. 13 2. ad Cor. 5.

Ezech. 18. 2.

mundum, quando accidit diluvium damnati fuerint, de quo tamen postea: Item, quod Patriarchæ familiæ Seth fuerint probi, non probat omnes prorsus illius nepotes, & neptes fuisse salvos, aut omnibus illis largitum fuisse DEUM auxilia efficacia ad perseverandum, cum constet ex capite 6. Genesis, decretam fuisse à DEO stragem illam universalem generis humani propter scelera, quæ conglobata sunt postquam viri hujus familiæ commixti sunt cum fœminis familiæ alterius. Confirmatur: Noë maledixit suum nepotem Chanaam iniquens: *Maledictus Chanaam servus servorum erit &c.* quam vocem licet, ut meram prophetiam interpretatus sim Decade 2. num. 41. plerique intelligunt, ut maledictionem: E converso benedixit Sem, & Japhet, quos DEUS etiam benedixerat; num ideo omnes omnino descendentes ex Chanaam fuerunt maledicti? Certè Christus Dominus sicut ex Davide, ita descendebat ex Chanaam, scilicet per fœminam, hoc est per Thamar palestina, & per Raab Jericontina, & per Jezabel sidoniam, ut ibidem ostendo num. 22. item beatissima virgo MARIA, & tota familia regia Davidis; Et quis audet dicere omnia hæc individua humana fuisse maledicta? similiter numquid omnes prorsus descendentes ex Sem, & Japhet fuerunt benedicti à DEO, vel à Noë? Rursus Isaac benedixit Jacob; ideo omnes descendentes ex Jacobo fuerunt benedicti? Sanè totus hæbræorum populus descendebat per duodecim Patriarchas ex Jacob, & tamen notum est, quot, & quantis sceleribus redundaverit gens illa, & modo redundet: Præterea Jacob ipse maledixit Simeon, & Levi, & certè non maledixit Aaron, Moysen, Phinees, Jeremiam, Ezechielem, Joannem Baptistam, Stephanum, & Barnabam, qui omnes erant ex Levi oriundi: E contrario in tribu Juda fuerunt multi nequissimi, v.g. Joram, Achab, Amon, Absalon, tametsi moribundus Jacob, (vel potius DDUS per ipsum) Judam Patriarcham benedixit: quod

si dixeris nepotes Levi meruisse abolutionem paternæ maledictionis, quando adhæserunt Moyfi contra adoratores vituli, Simeonitas autem nunquam quid simile fecisse, & hac de causa nunquam excusasse à suis cervicibus illam maledictionem: Quæro: Undè constat certò, & indubitanter, nepotem nullum maledicti Caini fecisse unquam actionem propter quam eximeretur à maledictione divina, parenti infixæ? Certè nequè constat fecisse, undè res manet neutra ex hoc latere, valent tamen rationes supra datæ, & quam nunc subjicio.

XXVIII. Intrinseca ratio conclusionis datæ ex natura ipsa rei eruit, hæc est: Quoties innumeri viri & innumeræ fœminæ disparis ætatis, conditionis, genii atque inclinationis, concurrunt non sanè per tempus aliquod breve, sed per spatium longissimum 1656. annorum, est penitus incredibile, quod tota una medietas illorum personarum tenore non interrupto conspiraret in unam speciem operationum liberarum; Et tota altera medietas conspiraret similiter in unam speciem operationum oppositarum: Quoties enim experimur concursum per tempus longissimum personarum plurimarum, experimur quoque magnam diversitatem operationum in illis: Ergò incredibile est, quod cuncti viri, & cunctæ fœminæ descendentes ex Caino, & subsidiis divinæ gratiæ adjuti, quæ DEUS nunquam negavit hominibus, conspiraverint per spatium longissimum annorum illorum in proterviam contra legem naturalem, quæ sola tunc vigebat (& ecce disparitatem ad universalem damnationem, quæ modo contingit, omnium paganorum, Mahumetanorū &c. quia modo præter legem naturalem obligat lex alia ad salutem obtinendam, cujus legis notitia moraliter evidente carent plerimi populi in pœnam suorum peccatorum contra legem naturalem) & etiam est incredibile, quod cuncti viri, & fœminæ descendentes ex Seth per illud annorum spatium conven-

Gen. 9.

Gen. 27.

Ibid. c. 49.

Ibidem.

rint in perseverantia finali, supposito utrosque habuisse libertatem indifferentiæ ad bonè, vel malè agendum, & quod DEUS utrisque opitulatus fuerit suâ internâ, & supernaturali gratiâ, quandoquidem nunquam voluit mortem peccatoris, & semper voluit omnes homines salvos fieri.

XXIX. Probo secundam partem, videlicet neutros illos homines patrassè crimen idololatriæ, verisimile esse: Ratio est pure negativa: scriptura enim solita narrare crimen populi, de quo ex instituto loquitur, quando hoc scelere laboravit, nihil penitus dicit de priscis illis hominibus hac super re. Et notans singillatim aliqua scelera illius temporis, ut bigamiam Lamech, homicidia per hunc, & per Cain patrata, & notans in genere perditos mores illorum hominum, ut commissionem unius lineæ cum scæminis alterius, & multam malitiam, quæ tunc regnabat; Nihil tamen dicit de idololatria, quæ tamen, si tunc fuisset, digna erat propter privilegium suæ specialissimæ malitiæ, contra honorem divinum, ut memoretur, probabile ergo videtur scelus hoc exortum fuisse per diluvium occasione illa, quam insinuat Salomon inquit: *Acerbo enim luctu dolens pater citò sibi rapti filii fecit imaginem* &c. Non enim quia criminibus repleta tunc erat terra habemus licentiam ad imputandum tunc hominibus hoc quoque scelus, quasi non fuisset aliud, quod movisset DEUM ad diluvium, nisi idololatria, quæ adeò vulgaris & frequens fuit post diluvium: Facilius judicarem, regnasse tunc paulo ante diluvium atheismum, saltem virtutalem, id est totalem oblivionem DEI in plerisque hominum illorum, cum cuncta cogitatio cordis intenta esset ad malum omni tempore; Et rursus omnis quippe caro corruerat viam suam super terram: Quibus utrisque verbis insinuari videtur, totam ferè illam generationem hominum, paucis admodum exceptis, absorptam fuisse in rebus mundanis, v. g. in libidi-

R. P. *libra de Principio & Fine Mundi.*

ne, superbia, sanguinolentia, tyrannide, quæ vitia tacitè notantur in eo capite, & consequenter fuisse primò oblitam, tum ignaram ob nequitiam suam supremi numinis. Crimen verò, quod maxime regnasse videtur in tota illa sobole humana, fuit luxuria, *videntes filii DEI filias hominum, quod essent pulchræ.* Item crudelitas, qua in se reciproce homines illi sæviebant, quia propter hanc insinuandam videtur Moyse fecisse mentionem de arte exercendi ferrum, & quia probabile est Baruch locutum etiam fuisse de gigantibus illius temporis, quando dixit *scientes bellum*, de quo supra, & etiam propter gravissima verba, quibus DEUS post diluvium monuit semel & iterum homines hac super re: *Sanguinem animarum vestrarum requiram* &c. Et quia unum è maxime commendatis à Christo Domino in Evangelio, est reciproca benevolentia hominum suorum inter se; *In hoc cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem,* & sæpè alibi.

XXX. Quoad victum gentis illius, de quo est magna quæstio, eo quod post diluvium, & non ante fuerunt primum audita illa verba: *Omne quod movetur, & vivit, erit vobis in cibum.* Dico 2. Non constat DEUM prohibuisse priscis illis hominibus occisionem, aut esum animalium, sive aquatiliū, sive volatiliū, sive terrestrium, quamvis utpote omnium Dominus potuit utrumque, aut alterum prohibere. Probatur: non occisionem, quia primis parentibus dixit. *Dominamini piscibus maris, & volatilibus cæli; & universis animantibus, quæ moventur super terram,* ergò concessit illis, & consequenter suæ proli, dominium usucapiendum (& quidem proprietatis, non verò jurisdictionis, ut patet) super illas tres animalium classes: Ergò servatis servandis, distributioneque accommodata, concessit eis illorum usufructum; Sed plurima animalia nisi occidantur, ut comedantur, vel ut pelles,

ossa,

Gen. 4.

ossa, nervi viscera, virtutesve suæ medicinales serviant homini, non important huic utilitatem ullam, quamvis alia importent, licet non occidantur; Ergo DEUS concessit illis facultatem occidendi animalia in quacumque ex illis tribus classibus. Profecto Abel occidit animalia, quando obtulit de primogenitis gregis sui, & de adipibus eorum: Certum quoque videtur, sanctos illos Patriarchas ex Seth oriundos, & ex quibus nos omnes oriundi sumus, obtulisse DEO sacrificia, & victimas animalium, & consequenter licite occidisse hæc: Rursus si totis illis 1656. Annis non licuisset hominibus occidere ullum animal terrestre, volatile, aut aquatile, commissæ fuissent innumera peccata, si frequenter occiderent illa, aut nequæ terra caperet greges animalium terrestrium, neque aer greges volatiliū, neque mare, & fluvii greges aquatiliū: & hoc tametsi ab initio non creasset DEUS, nisi bina in singulis speciebus, quæ tamen paucitas non constat, ut bene notavit maldonato,

Maldon. in
19.
Matth. v. 4.Metaphor.
15.

Gen. 9. 4.

XXXI. Neque constat, DEUM prohibuisse illis hominibus *esum carniū* terrestrium, aut altitium aut aquatiliū, quia non primo ex eo, quod ovidius Pythagorico spiritu dixerit: *At vetus illa atas non polluit ora cruore, tunc & aves tute movere per aëra pennas* &c. Etenim in rebus facti, ut ajunt non solent habere poetæ magnam auctoritatem; nam pictoribus, atque poetis quidlibet audendi semper fuit aqua potestas, ut alius artis ejusdem dicebat: Sed multo minus audiendus est ille primus subjungens ibidem: *Hec quantum scelus est in viscere viscera condit? Congestq; avidum pinguescere, corpore corpus; cum Deus ipse non præcepit, licentiam tamen pronuntians dixerit: Omne, quod movetur, & vivit* (scilicet proportionatum stomacho, & complexionī vestræ, quales non sunt bufones, lacerti, vespertilioes feles, mures, canes) *erit vobis in cibum, quasi olera virentia tradidit vobis omnia.* Porro ille ovidianus, seu Pythagoreus error putandi, scelus esse oc-

cidere, & comedere animalia, adhuc viger in multis populis India, derivatus ex eodem Pythagora; sicut etiam ille alter de transmigratione animalium nostrarum in corpora bestiarum ut testatur Petrus de la valle; & ex hoc secundo nascitur ille primus: Non audent occidere, & multo minus comedere, unum pullum gallinaceum, nè fortè ibi sit anima sui parentis, amici &c. neque 2. constat illa prohibitio, ex eo, quod verba paulo antecitata, quibus DEUS concessit carniū esum, audiuntur solum post diluvium, si autem ante hoc jam erat concessus, quid necesse erat cocessionem repetere? quam novam gratiam impetiebatur DEUS Noë, ac filii ejus? hæc ratio movit Abulensem, & alios, ut docerent esum carniū nec usitatum, nec licitum fuisse ante diluvium: Sed contra: quod primū audiat illa vox divina post diluvium, duntaxat probat, Moysen non scripsisse omnia omnino, quæ DEUS dixerat ante diluvium (quamvis in illa largitione divina ante diluvium *Dominamini piscibus maris, & volatilibus* &c. sufficienter intelligatur concessus usus comedendi animalia illa, ut nuper dicebam) nullum autem absurdum est, quod aliqua prætermiserit in historia, quam scribat: Quoniam ut perspicuis exemplis ex ipso Moyse, & aliis authoribus canonici erutis, ostendi Decade 2. n. 14. solent authores hi aliqua prætermittere, quæ vere, & realiter evenerunt in historia, quam scribunt, cujus boni testes sunt singuli Evangelistæ,

XXXII. Ut quid autem repetitur licentia, quæ jam concessa fuerat? ut quid quando DEUS assignavit alimenta Adamo, & Evæ die sexta, quæ eos creavit, solum meminit herbas, inquit: *Ecce dedi vobis omnem herbam* Gen. 1. 29. *affrentem semen super terram* &c. ut sint vobis in escam & nil dicit de carniū animalium comedendis? Certe solum poterant comedere, quod ipsis per DEUM datum fuerat ad cibum, & solæ herbæ, atque arbores datæ sunt tunc: *Ecce dedi vobis omnem herbam.* Incipiens ab hoc ultimo, nego, quod solæ herbæ, atque arborum fructus

Perer. I.
in Gen.

fructus dati sint in cibum, & quod hæc duo sola meminerit DEUS: Quoniam immediatè antè dixerat nostris parentibus: *Dominamini piscibus maris, & volatilibus cæli, & universis animantibus &c.* Quibus verbis implicite dedit licentiam vescendi carnibus horum animalium, cum ut suprà dixi multa animalia non aliam importent homini utilitatem postquam occisa sunt, quam alere, & nutrire humanum corpus. In illo ergo universali Dominio super cuncta animalia quoad usum non intrinsecè malos, imbibita videtur facultas vescendi illis. Explicuit autem DEUS signanter: *Ut sint vobis in escam*, quando tradidit herbas, & arbores ut scirent nostri parentes, qui profecto experientiam non habebant, herbas etiam, & arbores, quamvis viderentur res sine substantia, succo, & pinguedine nutritiva, aptas natas esse ad nutriendum hominem, imo ad adulandum etiam palato, & stomacho, & non esse sicut alia mixta, quæ nutrire non possunt, atquè ideò de illis signanter dixit. *Ut sint vobis in escam*, quod non fuit necesse dici de animalibus, cum per se notum esset, illa habere succum pinguedinem, substantiam, & longe maiorem affinitatem cum humanis carnibus, ut has alerent, atquè nutrent. Potuerunt quoque illa verba esse solius consilii, sicut multa alia, quæ inveniuntur in scriptura, quæquæ maiorem habent sonum præcepti, v.g. *vade, vende, quæ habes &c.* eo quia robustissimæ complexionis, qua primis eis diebus fruebantur nostri parentes, magis congruebat alimentum mediocre, & purum, quod præstabant herbæ, atquè arborum fructus, quàm vastum illud, & physice immundum, quod carnes animalium præstant: Unde in illis octo diebus, quos juxta rationalem conjecturam Pererii, vixerunt in Paradiso, nempe à feria sexta in qua creati fuerunt, usque ad sequentem feriam sextam, in qua peccaverunt, & post meridiem fuerunt eiectioni, sicut feria sexta post meridiem aperta est via in

R.P. *Illoa de Principio & Fine Mundi.*

Paradysum cœlestem per mortem Christi; Illis inquam octo diebus carnes non comederunt ullius animalis; sed ut respondit Eva serpenti de fructu *Gen. 3.* lignorum, quæ sunt in Paradiso vescimur: Non ergò evincitur rigorosa prohibitio carniū ex illis verbis: *ut sint vobis in escam* prolatis de solis herbis, & arboribus.

XXXIII. Ad primum respondeo, multa concessa, & promissa fuerunt à DEO post diluvium, quæ jam antè concessa, & promissa fuerant, fortassè nè homines perterrefacti clade illa universali generis humani, putarent, se non amplius posse illis frui, & pejoris futuros esse conditionis, quam priores homines, ob quorum scelera obrutum est aquis genus humanum. Ergò quod post diluvium concedatur esus carniū, non probat illum non fuisse non antea concessum. Probo antecedens. Post diluvium auditur primum illa promissio divina: *Cunctis diebus terra sementis, & Messis Gen. 8.* frigus, & aestus, æstas, & hyems, nox, & dies non requiescent: Et tamen hæc omnia promissa, & concessa fuerunt etiam ante diluvium, implicite in illis verbis: *Fiant luminaria in firmamento cæli, & dividant diem, ac noctem, & sint in signa, & tempora &c.* nisi dicamus sedecim illa sæcula, quæ diluvio præcesserunt, caruisse his vicissitudinibus temporum. 2. jam concessus fuerat esus piscium: *Dominamini piscibus maris*, quorum multi non aliam important homini utilitatem, nisi quatenus sunt esca; & nihilominus de novo conceditur hominibus post diluvium esus piscium: *Omnes pisces Gen. 9.* maris manui vestre traditi sunt; nisi dicere velis per totos illos 1656. Annos non licuisse hominibus piscem ullum edere: Undè fieret, ut jam dixi, quod cum nostris etiam temporibus adeò numerosus sit aquatilis populus, non obstante, quod sint frequens alimentum plurimorum hominum, si per tot illos annos nullo pisce vesci licuisset hominibus, maria, flumina, & lacus non sufficerent incredibili multitudini, quæ tunc fuisset piscium 3. Jam

Q 2

con-

Gen. i.

Gen. 9.

concessa fuerat maritalis copula nec non dominium suprâ cætera animalia; *Crescite, & multiplicamini, & replete terram*, quod non fit licitè, nisi maritalibus copulis. Item: *Dominamini piscibus maris, & volatibus cæli, & universis animantibus*: Et tamen de novo conceduntur ambo post diluvium: *Crescite, & multiplicamini, & replete terram, & terror vester, ac tremor sit super cuncta animalia terræ, & super omnes volucres cæli cum universis, quæ moventur super terram*: Ergò multa concessa, & promissa ante diluvium, promittuntur, & conceduntur rursus post illud, ergò quod esus carniū concedatur post diluvium non probat illud non fuisse concessum ante illud.

XXXIV. Explicatur amplius illud: *Ut sint vobis in escam, & cunctis animantibus terra, omnique volucris cæli*, quod de folis herbis, & arboribus dixit DEUS primis parentibus, unde cum exceptio firmet regulam in contrarium, DEUM concessisse fructus terræ, & nihil dixisse de carnibus animalium, videtur fuisse harum carniū prohibitionem, sed contra, nil quoque dixit tunc DEUS de lacticiiniis: Ideòne totis illis sexdecim sæculis fuerunt prohibita, Ova, Lac, Butyrum, Caseus, & similia? quodnam speciale obsequium præstitit Abel DEO præ fratre suo in eo, quod sacrificaverit de primogenitis gregis sui, & de adipibus eorum, si nec lacticia, nec ullum aliud capiebat ex grege emolumentum, quam pelles pro vestibus suis: 2. cum inter animalia terrestria, & volatilia sint multa carnivora, quæque ex suorum corporum constitutione non comedunt herbas, sed carnes, sequeretur quod si eis non fuisset assignatum aliud alimentum, quam herbæ atque poma, lupi, vulpes, aquilæ, milvi, ossifragæ, & reliqua animalia carnivora, non comedissent per illa 16. sæcula, nisi, herbas, & poma: Ergò fuissent in continua violentia famis, vel habuissent aliam corporis constitutionem, humorumque complexionem

specificè diversam ab ea, quam nunc habent. Ambo dicuntur gratis: Ergo assignatio illa: *Ut sint vobis in escam, & cunctis animantibus &c.* non fuit impedimentum physicum nè animalia cætera carnes comederent. Ergò nec fuit impedimentum morale, si vè prohibitio respectu hominum: Demum illa vox: *Ecce dedi vobis omnem herbam*, quæ fuit audita antè diluvium, non autem omne, quod movetur, & vivit, eris vobis in cibum, quod solum post diluvium auditur, videtur scripta per Moysen, ut via sterneretur præcepto mox imponendo: *De ligno autem scientiæ boni, & mali nè comedas*: Cumque exceptio hæc non esset addenda post diluvium, sed illa altera: *Excepto quod carnem cum sanguine non comederis*, id est non comedetis carnem vivam more belluino; Ideò fieri potuit, quod non antè, sed post diluvium fieret mentio expressa esus carniū.

XXXV. Denique non probatur dicta prohibitio carniū in eis primis temporibus mundi, ex eo, quod carnes illæ pinguius quam oportet alimentum præstassent hominibus, & longiorem viram, & majus robur, ac audaciam: sic philosophatur Pererius: sed contra: Ista probant homines illos non potuisse licitè comedere pisces, quorum multi pinguisimum præstant alimentum, ut salmones, Anguillæ &c. neque multarum herbarum, & arborum fructus, quorum multi solidum, & vixax dant alimentum, ut panis, qui revera est fructus herbæ immediatus, & cor hominis confirmat, ut vinum, quod in jura cunditatem creatum est, & fructus immediatus est vitis, ut oleum, caules, piper, cannella, siliquæ Americane, vulgo *Baynilla*, tubera, saccharum, crocus, & innumera alia vegetabilia, quæ immediate nascuntur ex herbis, virgultis, arboribus, citrà conversionem in aliam substantiam, & pingue, firmum, & solidum sunt alimentum adhuc in his temporibus. 2. sat vitæ, ac durationis habuerunt homines illi, etiamsi carnibus non velcerentur, ut censent authores contrarii, quo-

quoniam ad nongentesimum annum pervenerunt ferè omnes illi nostri Patriarchæ, quos meminit scriptura: Sat item roboris, atque audaciæ: quandoquidem gens illa propter enormia sua scelera meruit horrendam cladem generis humani; Ergò prohibitionem, atque abstinéntiam à carnibus non vitatur id, quòd vitare affectant adversarii, nempe vitam ninis longam hominum illorum, robur, vires, audaciam, & petulantiam 3. gratis videntur ista inferri ex eo, quod gens illa carnibus vesceretur: DEUS enim tunc primum creans hominem, & reliqua animalia, ita potuit temperare, ac combinare alimentum carni-um, cum complexione, ac temperamento humorum illius gentis, ut nequè vitæ, nequè audaciæ, nequè roboris plus ministrarent manducatæ carnes, quàm ipse permittere decreverat. Tunc enim præfinivit eum gradum vigoris in hominibus eis, atque animalibus, quem voluit ex multis aliis majoribus, & minoribus, quos eligere poterat: sicut tunc statuit eam formam externam, & membrorum multitudinem, atque coordinationem, quam voluit, cum posset aliam valde dissimilem assignare singulis speciebus animalium, v. g. quod homines haberent quatuor oculos, vel quod haberent pennas ad volandum, vel quod unum solum haberent oculum: Et sicut modo esset monstrosa quælibet ex his figuris externis, propter universalitatem contrariam quam experimur, ita tunc hæc nostra corporis habitudo, membrorum numerus, & coordinatio esset monstrosa propter universalitatem contrariam, si DEUS illam decrevisset in corporibus nostris: Anima sanè nostra non est per se ab intrinseco determinata ad corpus hujus potius figuræ, quàm alius non parum dissimilis, & quando dicitur hæc figura, numerus, & combinatio membrorum, haberi ex natura, sensus est haberi ex natura naturante, id est ex eo quod DEUS primus naturæ nostræ Architectus, imo, & parens, voluerit propter fines suæ providentiæ sibi notos, unamquam-

que speciem animalium habere hanc potius, quàm aliam corporis figuram, & membrorum Æconomiam, cum posset habere aliam ex innumeris, quæ proportionatæ quoque essent functionibus animarum.

XXVI. Discursus hucusque factus negativè per solutiones argumentorū contrariorum, sufficienter probat, quam verosimilis sit responsio affirmativa data per S. Justinum (vel quisquis sit author ille) ad quæstionem nonam suprâ centesimam orthodoxorum; An scilicet homines ante diluvium vescerentur carnibus? Et quam rationabiliter adducuntur ibi in probationem partis affirmativæ verba Pauli *quis vitem conserit, quin de fructu ejus comedat? quis gregem pascit, quin de lacte ejus edat?* Undè transit Justinus ad Abel inquiens: *non igitur Abel gregem pascens, gregis lacte non vesceretur, neque Cain terram &c.* Quod si semel conceditur, priscos illos homines lacte usos fuisse, ut Perer ipse concedit, quodnam speciale, urgensque fundamentum producitur ad probandum illos non potuisse licitè uti carnibus, cum illud ex his originem trahat; & hac de causa æquè ac illæ jure communi prohibeatur tempore quadragesimæ.

XXXVII. Dico 3. His non obstantibus, credibilis est, multos ex hominibus illis, qui descendebant ex Seth per lineam, quàm meminit caput 5. Genesis, abstinuissè non præcepti, sed disciplinæ causa ab esu carni-um, si non semper omnino ab infantia, ast majori suæ vitæ parte: non dico illos, qui ex Seth descendebant per alias lineas, habuit enim alios filios, & filias ut ibi dicitur, nec omnes descendentes ex illis filiis, & nepotibus, quos ibi nominat scriptura, singuli enim habuerunt multos filios, & filias, & plerique horum, nè dicam omnes, agglomerati videntur paulo antè diluvium cum cætera turba pessimorum illorum hominum, & omnium illorum posteritatem, ac nomini obruit diluviū; sed loquor de solis

illis Patriarchis, quos nominat scriptura à Seth usque ad Noë, cum quibusdam forsitan aliis qui illorum imitabantur mores: Etenim Patriarchæ illi, quibus nonnullos alios adjunctos fuisse ex tanta hominum multitudine credibile est, videntur fuisse sævioris disciplinæ, magisque familiares rationalitatis, & cultus divini ex institutione Enos, qui fuit unus ex illis, & qui *cæpit invocare nomen Domini*. Item ex integritate vitæ Henoch, qui fuit etiam in illa linea, quique adeo placuit DEO; demum ex disciplina Noë, qui annos quingentos vixit cum suis fratribus, consobrinis, consanguineis &c. Erant ergo Patriarchæ illi, per quos omnes descendimus ex Adam, quasi Theologi, & Ecclesiastici, & religiosi illorum temporum, magisque remoti à rebus carnalibus: Ergo quamvis ex unoquoque illorum plurimi nascerentur degeneres, ut re ipsa nati sunt, atque ut experimur in nostris familiis, quarum rara vel nulla est, quæ degeneres filios non producat, credibile tamen est, aliquos alios instituisse vestigiis majorum suorum, & ab esu carniū, sicut ab aliis carnalitatibus abstinuisset.

XXXVIII. Dico 4. verosimile etiam est, quod in tanta hominum multitudine, quanta tunc erat & in prolixo eo sedecim sæculorum spatio, multi alii forsitan ex descendantibus à Cain, vel saltem ex descendantibus ab aliis Patriarchis per alias lineas abstinebant plerumque ab esu carniū: Tum quia licet agente Noë quingentesimum annum. *Omnis caro corruperat viam suam*, & licet fortasse tunc non solum carnes comederent multi, sed etiam carnes cum sanguine, hoc est carnes crudas more belluino, imò & carnes vivas, ut de suis gigantibus fabulantur poetæ: *Visceribus miserorum, & sanguine vescitur atro, vidi egomet &c.* atque idcirco propter hoc flagitium paulo ante commissum, tam severe prohibuerit DEUS hominibus immediate post diluvium: *Carnem cum sanguine non comedetis. sanguinem enim &c.* i.e. nè imitemini færociam & barbariæ bestiarum, moribus comedentiū viva

alia animalia; licet in quā hæc ita essent, non impedirent, quod in prioribus sæculis aliqui alii fuerint probi, Deoque accepti, aut saltem non adeo depravati; ac sicut ex ea universalitate *omnis caro*, oportet excipere ipsum Noë, ac forsitan suum Patrem Lamech, qui paulo ante mortuus fuerat, & suum Avum Mathusalem qui in ultimo eo sæculo vivebat, ita nonnulli alii excipi possunt absque irreverentia, contra illud *omnis caro*; notum quippe est, multas propositiones universales scripturæ non procedere in sensu summulistico, sed duntaxat significare majorem partem, ut fusè expono Decade 2. n. 1. & seqq. Tum quia esto neminem ex nepotibus aliis Adæ abstinuisset ratione integritatis morum à carnibus, eo quod omnes ad unum scelerati fuerint, & reprobi, de quo infra; Ast credibile est, multos, & fortè plerosque ex eis, in illis 16. sæculis abstinuisset propter naturam, propter stomachum & horrorem: Etenim licet nos partim ob consuetudinem ab infantia, partim ob corruptionem physicam longè majorem quam nunc habent corpora humana (sicut ob eandem corruptionem feminæ aliquæ delectantur esu carbonum, gypsi, terræ præsertim rubræ, & similibus immunditiarum, & interdum pejorum) partim ob mollietatem etiam majorem, non habeamus nauseam, & horrorem ad esum carniū, sicut neque nauseant ad carnes vespertilionum, felium canum, imò neque ad humanas, homines, qui his carnibus assueverunt; nauseant verò vehementer, qui non assueverunt: Ast credibile est, magnam partem priscorum illorum hominum, quorum corpora magis pura, & minus mollia erant, habuisse horrorem, & nauseam ad carnes animalium comedendas (sicut nunc etiam experimur multos ad illas nausæare, vel saltem ad carnes humanas, caninas, felinas, afininas, &c.) Et hoc propter factorem propter spurciciem tot excrementorum, quibus carnes illæ circumdatæ sunt propter multas, & graves immunditias, quibus referta, & quasi

Gen. 9.

Æneid. 3.

Gen. 9.

quasi imbitia homines illi noscebant corpora animalium; Item propter primam educationem à suis parentibus, qui utpote puriores ipsi, & robustiorem communicabant filiis materiam primigeniam.

XXXIX. Confirmatur. Nunc etiam quando terra, aqua, & aer sunt adeò impura, respectu primæ illius ætatis mundi, nihilo tamen minus herbæ, olera, arbores, radicesque præbere solent alimentum saluberrimum, pingue, plenum substantiæ, & succus, adulatorium palati, & quod caput est, mundissimum absque nausea sæcum, & humorum carniū; Ergò credibile est multos ex illa prima ætate (erant enim millionum, & millionum milliones, juxta dicta cap. primo) his rebus alitos fuisse. Antecedens jam supra insinuavi. Panis in quo avidè comedendo omnes homines, imo bestię terrestres, aquaticæ, & volatiles, conveniunt: oriza, quæ omnibus gentibus hætenus detectis valde placet: Vinum, oleum, amygdalæ, saccharum, mel, chokolatum, cannella, filiquæ Americanæ vulgo *Baynillas*, cocco, Piper, tubera, crocus, & sexcenta id generis partim nota unis gentibus, licet ignota aliis, partim nobis, qui ad fæces sæculorum venimus ignota, sed primis illis hominibus familiaria: Omnia inquam hæc sunt, aut radices, aut fructus arborum, virgultorum, herbarum, aut oleum: Et tamen benè condita, & inter se respectivè combinata, salubre pingue, delicatum, solidum, plenum succi, atque substantiæ purumquæ à sanguine, phlegmate, bili, urina, pituita, excrementis, & immunditiis aliis propriis carniū animalium, nutrimentum præstant; Ergò prisci illi homines, qui abundantiorē puriorem, pinguioremquæ copiam horum fructuum terræ, & aliorum similium, & meliorum, sed nobis ignotorum, copiam nacti sunt, potuerunt sine esu carniū vesci alimentis mundissimis, pinguibus, saluberrimis, & etiam delicatissimis, ergò credibile est, multos

ex illis propter hæc insinuata alimenta, & etiam propter nauseam ad animalium carnes, quæ semper habent, aut paulo antè habuerunt, multam imbibitam immunditiam, nutritos esse per totum, aut ferè totum illud tempus solis herbis, oleribus, radicibus, fructibusquæ arborum, & herbarum (certè panis fructus est herbæ, vinum fructus est arbuti, oleum fructus est arboris) variè inter se temperatis, & combinatis, quamvis plerique alii minus culti, & magis rudes, in carnes se se ingurgitaverint.

CAPUT IV.

An omnes qui diluvio perierunt sint in æternum damnati.

XL. Quoad salutem æternam illorum hominum, adultorum, est modo quæstio; nam de parvulis credibilis est, ut ipse Perer fatetur, multos obtinuisse remedium contra peccatum originale, & sic salvos fuisse: super adultis ergò: Dico 5 credibilis est multos ex eis, qui perierunt diluvio tum ex nepotibus Seth, tum ex nepotibus Cain salvos tactos fuisse, & consequenter non fuisse ad æternas pœnas damnatos, sed in gratia DEI obisse: Multus est Perer in hac propositione subvertenda: Sed non levi manu firmat illam S. Hieronimus, qui cum severioris alias esse soleat genii, docet, nequæ omnes Ægyptios qui aquis obruti fuerunt, nequæ omnes Sodomitas ignè supernè lapsò combustos, nequæ omnes hæbreos divino gladio percussos in Eremo in æternum fuisse damnatos. Scitote, inquit, eum ideo ad præsens reddidisse supplicia, ne in æternum puniret. Hieronimum sequitur Rupertus. Arguo 1. ex doctrina generali Augustini disputantis contra Porphyrium. Et tamen, ait de Christo Domino ab initio generis humani alias occultius alias evidentius, sicut cap 9. de prædest. nec prophetari desistit, nec qui in eum credere defecerunt ab Adamo usque ad Moysen (ecce inclusa sexdecim illa sæcula) & in ipso populo Israel &c. Postea longius loquens, inquit: Cum enim nonnulli

Perer. in lib. 9. Gen. no 61.

S. Hieron. in tradit. Heb. in Gen. 5. no 1. Mabu.

Rup. 4. in Gen. cap. 16.

S. August. Porph. 5. cap 9. de Prædest.

commo.